

αγητῶν Μακεδ. 5) Γλύκυσμα παρσκευασμένον ἐκ αλεύκους Ἰμβρ. Συνών. *μουσταλευριά, μουσιόπιττα*.

6) Ἐδεσμα ἐκ σίτου χονδροκομμένου ἐνιαχ. Συνών. *λιγούρι*.

άλευρίδα ἡ, Κρήτ. (Βιάνν.) *άλευρίδα* Πόντ. (Κερασ. ἁ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλεύρι*.

1) Ἀγριολαχανικὸν μὲ γλυκὺν χυμὸν Κρήτ. (Βιάνν.) θανῶς ἡ *άλετριδά*, ὁ ἰδ. Πβ. *άλευρόχορτο*.

2) Δένδρον ἄγριον παράγον καρπὸν κερασοειδῆ δηληριώδη Πόντ. (Χαλδ.) Πβ. *άλευρίτσα*. [**]

άλευρικόν τό, Κῶς Ρόδ. Χίος κ. ἁ. — *Λεξ. Πόππλετ.* Λάουνδ. Περιδ. Βυζ. *άλευρικό* Μεγίστ. Παξ. Σέριφ. *άλιβρικό* Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. κ. ἁ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλεύρι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικό. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. *άλάτι-άλατικό, λάδι-λαδικό, πιπέρι-πιπερικό* κττ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Δοχεῖον αλεύρων Θράκ. (Μάδυτ.) 2) Κελλίον μονῆς χρησιμεῖον ὡς ἀποθήκη αλεύρων Σέριφ. 3) Κόσκινον αλεύρων Ἰμβρ. Μεγίστ. Χίος — *Λεξ. Πόππλετ.* Περιδ. Βυζ. Συνών. *άλευροκόσκινο*. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. 4) Πᾶν οἰκιακὸν ἄλευρον Κῶς. 5) Ἐδεσμα ἐξ αλεύρου Παξ. Ρόδ. — *Λεξ. Λάουνδ.*

Πβ. *άλευρειό, άλευροδόχη, άλευροθήκη*.

άλευρίλα ἡ, Εὐβ. (Κύμ.) κ. ἁ.

Ἐκ τοῦ *άλεύρι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ὁσμὴ αλεύρου : *Μυρίζει άλευρίλας ἢ άλευρίλες*. Συνών. *άλευρβά, άλευρουλβά*.

άλευρίτης ὁ, Εὐβ. Πάρ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *άλευρίτης*.

1) Εἶδος σίτου παρέχον ἄλευρον πολὺ καὶ πίτυρον ὀλίγον (πβ. ἀρχ. *άλευρίτης* ἐπὶ ἄρτου ἄνευ πίτύρων) Συνών. *άπαλοσίτι*. 2) Χιὼν ἀλευρώδους ἢ κονιώδους συστάσεως. Συνών. *άλευρόχιονο*. 3) Παιδικὸν νόσημα παράγον ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐπικάλυμμα ἀλευρῶδες. [**]

άλευρίτικος ἐπίθ. Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλεύρι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτικος.

Ὁ ἐξ αλεύρου παρσκευασμένος : *Ἀλευρίτικο ψωμί*. Συνών. *άλευρένιος* 1.

άλευρίτσα ἡ, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλεύρι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Φυτόν τι ἄγριον. Πβ. *άλευρίδα*.

άλευρο τό, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *άλευρον*.

Ἀλεύρι 1, ὁ ἰδ.

άλευροβάρελλο τό, Ἡπ. κ. ἁ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *άλεύρι* καὶ *βαρέλλι*.

Βαρέλλιον χρήσιμον πρὸς ἐναπόθεσιν αλεύρων. Πβ. *άλευροκάδιν, άλευροκάσσονο*.

άλευρόγαλη ἡ, ἀμάρτ. *άλευρόαλη* Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλευρόγαλο*.

Ἐδεσμα ἐξ αλεύρου καὶ γάλακτος συνήθως ὑπὸ τῶν ποιμένων παρασκευαζόμενον κατὰ τὸν χρόνον τῆς κουράς τῶν προβάτων. Πβ. *άλευρογαλιά, άλευρόγαλο*.

άλευρογαλιά ἡ, Μύκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *άλεύρι* καὶ *γάλα*. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. *άβγογαλιά, βραστογαλιά*.

Ἐδεσμα ἐξ αλεύρου καὶ γάλακτος τρωγόμενον ὡς πρόγευμα. Συνών. *άλευρόγαλο*. Πβ. *άλευρόγαλη*.

άλευρόγαλο τό, ἀμάρτ. *άλιβρόγαλον* Μακεδ. (Σιάτ.) Στερελλ. (Βοστίν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άλεύρι* καὶ *γάλα*.

Ἀλευρογαλιά, ὁ ἰδ.

άλευρογούρνι τό, ἀμάρτ. *άλευρογούρν'* Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άλεύρι* καὶ *γούρνι*.

Εὐλίνη ἀποθήκη αλεύρων : *Ἐπαρ' άλεύρᾱ ἀποπέσ' ἀσ' σ' άλευρογούρν' τῶν ζ' μῶσο (ἀποπέσ' = ἀπομέσα, ζ' μῶσο = ζύμωσον)*. Πβ. *άλευράμπαρο, άλευρειό*.

άλευρογυρίζω Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Χηλ. *άλιβρογυρίζον* Θράκ. (Μάδυτ. κ. ἁ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλεύρι* καὶ τοῦ ρ. *γυρίζω*.

1) Κυλίω τι ἐν τῷ αλεύρῳ προπαρασκευάζων διὰ τηγά- νισμα Θράκ. (Μάδυτ. κ. ἁ.) Κρήτ. Κύθηρ. κ. ἁ. : *Ἀλευρο- γυρίζω τὸ ψάρι* Κύθηρ. || Φρ. *Σὰν άλιβρογυρισμένους πόδ'καρος* (ποντίκαρος) Θράκ. 2) Καθόλου κυλίω, στρέφω συνεχῶς τι Κρήτ. : *Βάλε τὸ ψωμί 'ς τὸ νερὸ καὶ άλευρογύρισέ το γὰ νά μαλακώσῃ*. 3) Περιστρέφω τι, κινῶ τι κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) : *Ἀλευρογυρίζω τὸ χέρι μου* Λακων. || Φρ. *Τί τ' άλευρο- γυρίζεις ;* (τί περιστρέφεις, τί περιπλέκεις τοὺς λόγους σου;) Κύθηρ. β) Μεταφ. παραπείθω τινά Θράκ. (Μάδυτ.)

4) Ρίπτων τινά κατὰ γῆς κυλίω Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Λακων.) : *Κάμε καλὰ νά μὴ σ' άλευρογυρίσω !* Κύμ. Συνών. *άλευροκυλῶ, άλευροτανύζω*. 5) Ἀμτβ. περιφέρομαι ἀσκόπως, μάλιστα ἐπὶ ἀέργων καὶ κακοποιῶν Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Χηλ. : *Ἀλευρογυρίζει ἀπεδῶ κι ἀπε- κεῖ Μάν. Τί άλευρογυρίζεις αὐτοῦ ;* Χηλ. *Ἀλευρογυρίζει γιὰ νά κλέψῃ* Λακων.

Πβ. *άλευρώνω*.

* **άλευροδερμωνίζω**, *άλιβρουδιμουνίζον* Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλεύρι* καὶ τοῦ ρ. *δερμωνίζω*.

Ἀναμειγνύω. Συνών. *άνακατώνω*.

άλευροδόχη ἡ, Ἀντικύθ. Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ.) Χίος κ. ἁ. *άλιβρουδόχ'* Ἰμβρ. Μακεδ. (Χαλ- κιδ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλεύρι* καὶ τοῦ ρ. *δέχομαι* ἀντὶ *άλευρο- δόχος*.

Δοχεῖον ἐν τῷ αλευρομύλῳ, εἰς τὸ ὅποιον πίπτει τὸ ἄλευρον : Παροιμ. *Πολλοὶ ποδικοί 'ς τὴν άλευροδόχῃ κ' ἔνας πατέρνει* (ὅταν πολλοὶ μὲν πταίουν, εἰς δὲ τιμωρῆται)

